

สรุปเวทีเสวนา “มอไซค์วัยละอ่อน...ของขวัญหรือมัจจุราช”

วันอังคารที่ 16 ตุลาคม 2561 เวลา 10.00-12.00 น. นพ.ธนะพงศ์ จินวงษ์ ผู้จัดการศูนย์วิชาการเพื่อความปลอดภัยทางถนน (ศวปถ.) ได้เข้าร่วมเสวนาในหัวข้อ “มอไซค์วัยละอ่อน...ของขวัญหรือมัจจุราช” ร่วมกับครอบครัวที่สูญเสียลูกจากอุบัติเหตุรถมอเตอร์ไซค์ กลุ่มแว่นจิตอาสาพัฒนาชุมชนทุ่งไผ่หัวใจยิ้ม และเครือข่ายสองล้อสีน้ำเงิน ณ โรงแรมเอปี่น่าเฮ้าส์ วิวาวดี 64 กรุงเทพฯ จัดขึ้นโดยเครือข่ายพัฒนาคุณภาพชีวิต ศูนย์วิชาการเพื่อความปลอดภัยทางถนน (ศวปถ.) สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) การจัดงานครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสะท้อนปัญหาพฤติกรรมการขับขี่รถมอเตอร์ไซค์ของเยาวชนอายุต่ำกว่า 15 ปี ผู้ปกครองกับการมีส่วนร่วมในการผลักดันให้ลูกเข้าใกล้อันตรายจากอุบัติเหตุรถมอเตอร์ไซค์ และการสนับสนุนให้เพิ่มความเข้มงวดในการบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

คุณกสิปจันทร์ สินสมุทร คุณแม่เลี้ยงเดี่ยวที่ต้องสูญเสียลูกชายคนเดียว “น้องธีร์” เด็กชายวัย 14 ปี

ภาพที่ 1 คุณกสิปจันทร์ สินสมุทร คุณแม่เลี้ยงเดี่ยวที่ต้องสูญเสียลูกชายจากอุบัติเหตุรถมอเตอร์ไซค์

หลังจากที่ซื้อรถมอเตอร์ไซค์ให้ลูกเพียง 4 วัน คุณแม่เล่าว่า แม้ลูกชายจะเป็นเด็กตัวเล็กแต่ขี่รถมอเตอร์ไซค์เป็นตั้งแต่อายุ 10 ขวบ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเริ่มจากน้องธีร์มาบอกแม่ว่า เพื่อนๆ มีรถมอเตอร์ไซค์หมดทุกคน ถ้าน้องธีร์เรียนได้เกรดดีขอให้แม่ซื้อรถมอเตอร์ไซค์ให้ แม่คุณแม่จะพยายามผลักดันออกมาเรื่อยๆ โดยให้เหตุผลว่า น้องธีร์อายุน้อย ยังไม่มีใบขับขี่ แต่น้องธีร์บอกว่า จะขี่แคในหมู่บ้าน อีกหน่อยถ้าเรียนวิทยาลัยการอาชีพแม่ก็

ต้องซื้อให้อยู่ดี ในที่สุดเมื่อแม่เห็นว่าน้องธีร์กำลังจะจบชั้น ม.3 แล้ว เลยตัดสินใจซื้อให้และมีข้อแลกเปลี่ยนกับน้องธีร์ว่าห้ามไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด เพราะแม่ทำงานโรงงาน ไม่มีเวลาดูแลลูก จึงต้องยอมแลกด้วยการซื้อรถมอเตอร์ไซค์ให้ลูก

“ที่ผ่านมาแม่ทำใจไว้บ้างว่าอาจจะเกิดอุบัติเหตุเพราะเคยเห็นในข่าว แต่ไม่คิดว่าจะรุนแรงขนาดเสียชีวิต”

วันที่ 28 สิงหาคม 2561 เป็นวันเกิดเหตุ แม่เจอน้องธีร์ตอนหุ่มครึ่ง ตอนนั้นน้องธีร์ยังไม่เข้าบ้าน ส่วนแม่ไปช่วยงานศพในหมู่บ้าน เพื่อน้องธีร์มาบอกว่าน้องธีร์โดนรถชน ตอนแรกแม่คิดว่าคงบาดเจ็บเล็กน้อย พอไปถึงที่เกิดเหตุศพน้องธีร์ถูกส่งไปที่โรงพยาบาลแล้ว แม่เห็นแต่รถมอเตอร์ไซด์เสียคาอยู่ที่ทำรพพวง ผู้เห็นเหตุการณ์เล่าว่า รถพวงวิ่งไปเรื่อยๆ ไม่รู้ว่ามียรถมอเตอร์ไซด์มาชนท้าย แต่มีพี่ที่รู้จักกับน้องธีร์เห็นเหตุการณ์เลยขี่รถมอเตอร์ไซด์ตามไปบอกคนขับรถพวง เมื่อแม่ไปทำเรื่องรับศพกลับบ้าน สภาพศพแขนหักผิดรูป เสียชีวิตเพราะบาดเจ็บที่ศีรษะอย่างรุนแรง ตำรวจร้อยเวรบอกแม่ว่า ถ้าน้องสวมหมวกกันน็อคจะไม่เสียชีวิต ที่ผ่านมามีแม่ทำใจไว้บ้างว่าอาจจะเกิดอุบัติเหตุเพราะเคยเห็นในข่าวแต่ไม่คิดว่าจะรุนแรงขนาดเสียชีวิต เพราะเตือนลูกเสมอว่าให้ระมัดระวังและดูแลตัวเองดีๆ ปกติน้องธีร์จะขี่รถมอเตอร์ไซด์เฉพาะในเขตหมู่บ้าน วันเกิดเหตุไม่รู้จะทำไม่น้องธีร์ขี่รถขึ้นไปบนถนนใหญ่ **สุดท้ายคุณแม่อยากฝากถึงพ่อแม่ทุกคนว่า “ถ้าลูกมารบเร้าขอรถมอเตอร์ไซด์ต้องคิดมาก ๆ ถ้ารับปากไปแล้วเราต้องรักษาความปลอดภัยเหมือนกับแม่ที่ยอมซื้อรถมอเตอร์ไซด์ให้ลูก เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแม่ไม่โทษน้องธีร์เพราะน้องธีร์เป็นเด็กอายุแค่ 14 ปี แม่โทษตัวเอง หากย้อนเวลากลับไปได้จะไม่ซื้อรถมอเตอร์ไซด์ให้ลูกและจะคุยกับลูกให้เข้าใจว่าทำไมไม่ให้เพราะแม่รักลูก ที่ผ่านมาน้องมีพฤติกรรมเสี่ยงแต่แม่ไม่เคยรู้ ไม่มีพ่อแม่คนไหนอยากให้ลูกโดนคนอื่นว่า แต่ถ้าใครมาบอกมาเตือนต้องเปิดใจรับฟัง อย่าไปโกรธ แต่ต้องมาคุยกับลูกจะได้ไม่ต้องสูญเสียเหมือนแม่”**

กลุ่มแว่นจิตอาสาพัฒนาชุมชนทุ่งใสหัวใจยิ้ม มีสมาชิกกลุ่มจำนวน 20 คน อยู่ในอำเภอสิชล จังหวัดนครศรีธรรมราช น้องก้องผู้แทนกลุ่มเล่าว่า เริ่มขี่รถมอเตอร์ไซด์ตั้งแต่อายุ 12 ปี พ่อเป็นคนหัดให้ ตอนนั้นเริ่มเอารถมอเตอร์ไซด์ของพ่อมาแต่ง พอเรียนจบ ม.3 ต้องไปเรียนวิทยาลัยเทคนิค แม่เลยซื้อรถมอเตอร์ไซด์ให้ ในอดีตน้องก้องเคยเป็นเด็กแว่น มีพฤติกรรมขี่รถมอเตอร์ไซด์ด้วยท่าหมอบ ท่านอน ใช้ความเร็วสูง ขี่อันตราย ไม่สวมหมวก ไม่เปิดไฟเลี้ยว แต่งรถเพื่อเพิ่มซีซีให้เร็วแรง การออกมาแว่นทำให้ทุกคนในชุมชนมองว่าเป็นพวกเด็กติดยา เป็นขยะสังคม ไร้สาระไปวัน ๆ ตอนนั้นคิดว่า การที่เราชอบขี่รถมอเตอร์ไซด์ ไม่ชอบอ่านหนังสือเหมือนเด็กคนอื่น ทำไมต้องถูกมองว่าติดยา เลยหันมาทำงานจิตอาสาพัฒนาชุมชน เพื่อให้คนในชุมชนมองเราในทางที่ดีขึ้นและเข้าใจในสิ่งที่เราเป็น ประกอบกับในอำเภอสิชลเกิดอุบัติเหตุบ่อย เพราะถนนแคบ มีรถวิ่งค่อนข้างมาก แม้จะมีป้ายจำกัดความเร็วแต่คนในพื้นที่ไม่ปฏิบัติตามจึงเกิดอุบัติเหตุตามมา จากปัญหาดังกล่าวจึงเกิดการรวมตัวของกลุ่มแว่นจิตอาสาพัฒนาชุมชนฯ เพื่อแก้ไขปัญหาอุบัติเหตุทางถนนในอำเภอสิชล

ภาพที่ 2 น้องก้อง ผู้แทนกลุ่มแว่นจิตอาสาพัฒนาชุมชนทุ่งไผ่หัวใจยิ้ม

สมาชิกที่มารวมตัวกันมีตั้งแต่เพื่อนสมัยอนุบาลและเพื่อนในวิทยาลัยเทคนิค กิจกรรมที่ทำคือ รณรงค์ ขับขี่ปลอดภัย รณรงค์ให้คนในตลาดสวมหมวกกันน็อก ซ่อมรถฟรี ช่วยทาสีโรงเรียน ผลที่เกิดขึ้นคือ ตำรวจที่เคยจับตอนไม่สวมหมวกกันน็อกก็มาชื่นชม คนในชุมชนที่เคยมองไม่ดีก็มองพวกเราในแง่ดีมากขึ้น ปัจจุบันน้องก้องสวมหมวกกันน็อกขณะขี่รถมอเตอร์ไซด์ทุกครั้งเพราะรุ่นพี่ที่สนิทกันเสียชีวิตเนื่องจากขี่รถมอเตอร์ไซด์ด้วยความเร็วสูง รถแหกโค้งลงข้างทาง หัวฟาดพื้นเสียชีวิต เนื่องจากไม่ได้สวมหมวกกันน็อก เลยคิดได้ว่าถ้าเราไม่ใส่หมวกกันน็อกเราจะเป็นแบบนี้ สุดท้ายขอฝากถึงเพื่อนๆ ที่ขี่รถเร็วว่า รถมียากขึ้น อุบัติเหตุก็มีมากขึ้น ถ้าจะขี่เร็วต้องดูด้วยว่าตัวเองพร้อมรับมือกับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นหรือไม่ ต้องสวมหมวกกันน็อกทุกครั้ง ใส่ชุดให้พร้อม และสุดท้ายอยากฝากถึงคนที่มีแว่นในเชิงลบว่า “อย่ามองในสิ่งที่เราเป็น ให้เห็นในสิ่งที่เราทำ”

กลุ่มเครือข่ายสองล้อสีน้ำเงิน คุณบัณฑิตวิชญ์ คงศิลป์ หรือ พี่หม่อง เล่าย้อนกลับไปว่า เริ่มขี่รถมอเตอร์ไซด์ตั้งแต่อายุ 15 ปี ตอนนั้นต้องเดินทางไปเรียนที่วิทยาลัยเทคนิค ซึ่งมีระยะทางห่างจากบ้าน 10 กว่ากิโลเมตร การเดินทางค่อนข้างลำบากเลยขอให้พ่อซื้อรถมอเตอร์ไซด์ให้ พอได้รถมาก็เกิดอุบัติเหตุบ่อยครั้ง เพราะเป็นคนขี่รถเร็ว บิดไม่ต่ำกว่า 200 กม./ชม. และมักจะรวมตัวกับเพื่อนขี่รถมอเตอร์ไซด์บนถนนเส้นพุทธมณฑล โดยที่ไม่สวมหมวกกันน็อก เวลาเกิดอุบัติเหตุก็มีคนพิการ เป็นอัมพาต เสียชีวิต เหตุผลที่ตอนนั้นไม่สวมหมวกกันน็อกเพราะไม่มีการรณรงค์ ตำรวจไม่เข้มงวดเหมือนสมัยนี้ คนที่สวมหมวกกันน็อกส่วนใหญ่จะเป็นคนวัยทำงาน ขี่รถคันใหญ่จึงจะสวม พี่หม่องมาขี่รถบิ๊กไบค์เพราะเป็นความใฝ่ฝัน กว่าจะได้กลับมาขี่รถ

ต้องใช้เวลา 10 กว่าปี ในการเก็บเงินซื้อรถมอเตอร์ไซด์ฮาร์เลย์ แมคนในครอบครัวจะค่อนข้างเป็นห่วง แต่ตัวพี่
หม่อมให้ความสำคัญกับความปลอดภัยเป็นอันดับแรก

**“เยาวชนไม่มีจุดยึดเหนี่ยวในการปฏิบัติตน ในการใช้ชีวิต
ดังนั้นครอบครัว ชุมชนต้องช่วยกันหากิจกรรมมาให้เยาวชนทำ”**

นอกจากซึกไบค์แล้วพี่หม่อมยังได้รวมกลุ่มเครือข่ายคนขี่รถมอเตอร์ไซด์ มีตั้งแต่รถมอเตอร์ไซด์ปกติ
อย่างฟีนโน ไปจนถึงรุ่นใหญ่อย่างรถมอเตอร์ไซด์ฮาร์เลย์และ BMW กิจกรรมของกลุ่มมีหลากหลายทั้งการทำ
ผายชะลอน้ำ บริจาคสิ่งของให้โรงเรียนที่ขาดแคลน บำเพ็ญประโยชน์ ในมุมมองของพี่หม่อม คนที่จะซึกไบค์
ได้ต้องเป็นคนที่ทำงานเพราะรถมีราคาสูง อุปกรณ์ที่ใช้ทั้งเสื้อ กางเกง ก็มีราคาสูงเช่นกันและจำเป็นต้องใส่เพื่อ
ป้องกันตนเอง ประกอบกับลักษณะของรถที่มีขนาดใหญ่ เครื่องยนต์แรง ต้องขี่ด้วยความเร็ว 80-100 กม./ชม.
หากซึกเร็วจะล้มเพราะรถหนัก ดังนั้นควรออกกฎหมายว่า คนจะซึกไบค์มิใช่ซึกและต้องผ่านการ
อบรมทักษะในการควบคุมรถ ซึ่งศูนย์จำหน่ายรถจะมีบัตรกำนัลในการอบรมซึกให้ โจทย์สำคัญตอนนี้
คือ การที่ผู้ปกครองจะเตือนหรือสอนลูกทำได้ยาก พี่หม่อมก็เคยเจอปัญหาลูกอยากซึกมอเตอร์ไซด์เลย
แก้ปัญหาด้วยการชวนลูกมาเข้ากลุ่มเครือข่ายรถมอเตอร์ไซด์เพราะในกลุ่มมีการสอนซึกปลอดภัย มีรถนำหัว
ขบวนและปิดท้ายขบวน สุดท้ายอยากฝากว่า เยาวชนไม่มีจุดยึดเหนี่ยวในการปฏิบัติตน ในการใช้ชีวิต ดังนั้น
ครอบครัว ชุมชนต้องช่วยกันหากิจกรรมมาให้เยาวชนทำ เรื่องรถมอเตอร์ไซด์ ถ้าใช้การพูดสอนจะยาก ต้องพาไป
ร่วมกิจกรรมให้เห็นภาพ ถือเป็นอีกทางเลือกที่น่าสนใจ ส่วนการซึกมอเตอร์ไซด์ ถ้ารักตัวเอง รักครอบครัว ต้อง
รักษาชีวิตให้ปลอดภัย

นพ.ธนะพงศ์ จินวงษ์ ได้ชี้ให้เห็นว่า เรื่องเด็กกับอุบัติเหตุรถมอเตอร์ไซด์มีหลากหลายมิติ

ภาพที่ 3 นพ.ธนะพงศ์ จินวงษ์

ผู้จัดการศูนย์วิชาการเพื่อความปลอดภัยทางถนน (ศวปถ.)

รถมอเตอร์ไซด์ไม่ใช่แค่ยานพาหนะแต่เป็นสินค้าทางวัฒนธรรม เป็นวัตถุแห่งความปรารถนา เป็นความใฝ่ฝันของใครหลายคนดังเช่นคุณปณณวิชญ์ได้เล่าให้ฟัง ย้อนกลับมาที่ตัวเลขสถิติการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุรถมอเตอร์ไซด์ ในแต่ละปีมีเด็กอายุน้อยกว่า 15 ปี เสียชีวิตเฉลี่ยปีละ 822 คน กลุ่มอายุ 15-19 ปี เป็นกลุ่มที่เสียชีวิตสูงสุด เฉลี่ยปีละ 1,688 ราย รวม 2,510 ราย เทียบเท่าโรงเรียนขนาด 1 โรงเรียน จากบทเรียนของคุณกสิภจันท์

คุณแม่ของน้องธีร์ สะท้อนให้เห็น 2 ประเด็น

สำคัญ ประเด็นที่ 1 เด็กจะนำเรื่องการเรียนรู้ให้ได้เกรดดี การไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดมาเป็นข้อแลกเปลี่ยนให้พ่อแม่ซื้อรถมอเตอร์ไซด์ให้ **ประเด็นที่ 2** สภาพสังคมเป็นปัจจัยกำหนดพฤติกรรมของเด็กและเป็นประเด็นที่ใช้โน้มน้าวพ่อแม่ เช่น เรียนรู้การขับซิ่งรถจากคนใกล้ตัวหรือกลุ่มเพื่อน รวมกลุ่มแข่งรถ ดัดแปลงสภาพรถให้เร็วแรง ใช้ข้ออ้างว่าเพื่อนทุกคนมีรถมอเตอร์ไซด์เป็นข้อต่อรองกับพ่อแม่ ขณะเดียวกัน**การที่คนในชุมชนจะลุกมาเตือนกันทำได้ยากเพราะเรื่องเหล่านี้มีสิ่งทีเรียกว่า “ความเสี่ยงทางสังคม” (Social Risk)** หมายถึง หากใครลุกขึ้นมาเตือนจะถูกหาว่ามายุ่งเรื่องส่วนตัว เสี่ยงต่อการเสียความสัมพันธ์ ทำให้ชุมชนและสังคมมีข้อจำกัดต่อเรื่องนี้ ในขณะที่พฤติกรรมถูกจำกัดด้วยสภาพแวดล้อม ระบบที่เกี่ยวข้อง หากจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอะไรสักอย่าง การเปลี่ยนรายบุคคลทำได้ยาก หลักการคือต้องเปลี่ยนแปลงสังคม ซึ่งมีข้อพิจารณาการดำเนินการดังต่อไปนี้

(1) มีตัวช่วยเสริมบทพ่อแม่ผู้ปกครอง ให้มีอำนาจในการต่อรองกับลูกหลานที่อยากได้รถมอเตอร์ไซด์มาขี่

- เพิ่มบทบาทชุมชน สถานศึกษา โดยใช้มาตรการชุมชน มาตรการโรงเรียน ให้เกิดข้อตกลงในการซื้อรถมอเตอร์ไซด์อย่างปลอดภัย
- เพิ่มทางเลือกในการเดินทางเพื่อลดการใช้รถมอเตอร์ไซด์ในกลุ่มเด็กและเยาวชน เช่น รถประจำทาง รถรับส่งนักเรียนที่ปลอดภัยในราคาที่ผู้ปกครองสามารถจ่ายได้

- บังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวด เจ้าของรถและผู้ปกครองต้องร่วมรับผิดชอบในกรณีเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี ซี่รถมอเตอร์ไซด์ ไม่มีใบขับขี่ ไม่สวมหมวกกันน็อค
- (2) มีระบบสอบสวนกรณีเด็กเยาวชน บาดเจ็บรุนแรง เสียชีวิตจากอุบัติเหตุรถมอเตอร์ไซด์ เพื่อระบุสาเหตุด้านพฤติกรรม ยานพาหนะ และนำผลไปวางแผนดำเนินการกับเจ้าของรถ ผู้ปกครอง ร้านแต่งรถ ให้ร่วมรับผิดชอบ
- (3) เพิ่มการสื่อสารให้เกิดกระแสและบรรทัดฐานในสังคมที่ต้องตระหนักและห่วงใยกับพฤติกรรมเด็กขี่รถมอเตอร์ไซด์
- (4) ผู้ผลิตรถมอเตอร์ไซด์ต้องเพิ่มมาตรฐานความปลอดภัย เช่น พิจารณาติดตั้งระบบเบรก ABS ในรถมอเตอร์ไซด์ทุกรุ่น กำกับการส่งเสริมการขายให้เน้นเรื่องความปลอดภัย ไม่ใช่ความเร็วแรงเป็นจุดขาย และเพิ่มเงื่อนไขในการจำหน่ายรถ เช่น ผู้ที่จะซื้อรถซีซีสูงต้องผ่านการอบรมขับขี่ปลอดภัยก่อน

เสียงสะท้อนจากผู้เข้าร่วมงาน ผู้ปกครองที่มาเข้าร่วมงานเสวนาได้แลกเปลี่ยนว่า ตนเองเริ่มขี่รถมอเตอร์ไซด์ตอน ป.5-6 เป็นรถมีคัลซ์ ตอนนั้นหัดขี่เอง ไม่มีใครสอน ถ้าจะถามว่าวัยที่พร้อมสำหรับการขี่รถมอเตอร์ไซด์ควรเป็นวัยไหน โดยส่วนตัวคิดว่าช่วง ม.6 หรือมหาวิทยาลัยปี 1 เป็นวัยที่เหมาะสม มีวุฒิภาวะค่อนข้างพร้อม จริงๆ แล้วกรุงเทพฯ เป็นเมืองที่มีตัวเลือกในการเดินทางมาก ไม่มีความจำเป็นต้องใช้รถมอเตอร์ไซด์ ปัญหาส่วนหนึ่งเกิดจากพ่อแม่ที่ให้ข้อเสนอลูกว่า หากเรียนได้เกรดดีจะซื้อรถมอเตอร์ไซด์ให้เป็นของขวัญ ในขณะที่เดียวกับเยาวชนที่มาร่วมงานได้สะท้อนว่า ตนเองขี่รถมอเตอร์ไซด์เป็นตั้งแต่ ป.3 ตอนนั้นพี่ชู่ว่าจะไม่ให้กลับบ้านด้วย เลยคว้ากุญแจรถขี่ออกไปเลย ช่วง ป.4-5 ขี่รถมอเตอร์ไซด์แหกโค้งหลายรอบ เคยขี่ตีลังกาข้ามหลักกิโล พอมากรุงเทพฯ บ้านอยู่อ่อนนุชแต่ต้องไปเรียนแถวบางลำพู แม่จึงออกรถมอเตอร์ไซด์ให้แต่ต้องหาเงินผ่อนเองเลยขี่ด้วยความระมัดระวังมากขึ้น ถ้าเกิดอุบัติเหตุเสียต้องหาเงินมาซ่อมเอง จึงพยายามป้องกันไม่ให้เกิดอุบัติเหตุ

ภาพที่ 4 บรรยายภาคสนามเสวนาฯ

ก่อนปิดการเสวนาฯ นพ.ธนะพงศ์ ได้เน้นย้ำในเวทีว่า หากไม่เปลี่ยนแปลงสังคม สิ่งแวดล้อม อุบัติเหตุรถมอเตอร์ไซด์ในกลุ่มเด็กและเยาวชนจะเกิดขึ้นซ้ำๆ เด็กคึกคะนองตามวัย ถือเป็นเรื่องธรรมชาติ ดังนั้นสิ่งแวดล้อมต้องเป็นตัวช่วยกำกับความปลอดภัย สังคมต้องการตัวช่วย ผู้ปกครองที่ตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกับคุณ กลับจันทร์ยังมีอีกมาก ไม่ใช่เรื่องง่ายที่พ่อแม่จะห้ามลูก เราต้องการบทบาทชุมชน

โรงเรียนเข้ามาช่วยทุกโรงเรียนต้องใช้การปฐมพยาบาลเด็กเป็นเวทีกำหนดเงื่อนไขร่วมกับผู้ปกครอง ถ้าเด็กจะขี่รถมอเตอร์ไซด์ต้องมีหลักปฏิบัติอะไรบ้าง พ่อแม่จะได้มีวิธีในการสื่อสารกับลูก ส่วนเรื่องบังคับใช้กฎหมาย ต้องเข้มงวดกับผู้ปกครองและเจ้าของรถที่ให้เด็กขี่รถมอเตอร์ไซด์ เหวทีวันนี้เราต้องมาสร้างตัวช่วยให้กับสังคมและพ่อแม่ผู้ปกครอง คนในสังคมต้องปรับมุมมองที่มีต่อปัญหาเด็กขี่รถมอเตอร์ไซด์ ผู้ผลิตรถมอเตอร์ไซด์ต้องสร้างการเรียนรู้เพื่อรับมือกับความเสี่ยงจากการขี่รถมอเตอร์ไซด์ ในขณะที่เด็กและเยาวชนต้องขับขี่รถมอเตอร์ไซด์เมื่อมีความพร้อม อย่าเอาชีวิตมาเสี่ยงบนถนน